

Poblet entrevista a Josep Mª Carbonell

Dv, 2/09/2011 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Josep Maria Carbonell i Abelló, membre de la Germandat, va néixer a Barcelona l'any 1957. És llicenciat en Filosofia per la Universitat Autònoma de Barcelona i és professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna (Universitat Ramon Llull) de la qual ha estat elegit recentment degà. Ha estat diputat del Parlament de Catalunya pel PSC-PSOE i president de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. És membre de la Fundació Joan Maragall i de Pax Romana. L'entrevista per a nosaltres Fra Octavi Vilà, monjo de Poblet.

Aquest cap de setmana s'ha reunit a Poblet un grup de professionals catòlics de "Pax Romana" per reflexionar sobre la nostra societat, sobre l'Església i sobre l'acció espiritual en els contextos nacionals de Catalunya i Euskadi. Crec que la primera pregunta és obligada, ¿què és "Pax Romana", quan i com neix?

"Pax Romana" neix l'any 1919 després de la primera guerra mundial, i neix de la voluntat d'estudiants alemanys, francesos, belgues, holandesos, italians... que eren catòlics i havien viscut una confrontació bèl·lica d'una dimensió horrible. El 1914 Europa portava gairebé seixanta anys sense guerres... i realment la primera guerra mundial (1914- 1918) va sacsejar moltíssimes consciències... Aquells estudiants catòlics fundadors de "Pax Romana" d'Alemanya, França, Itàlia... es preguntaven: ¿com podem ser catòlics si ens barallem entre nosaltres? ¿És que no és possible trobar un marc de convivència? ¿És que no creiem que els catòlics hem de promoure la pau entre els països? I així neix "Pax Romana" amb l'objectiu de formar unes noves generacions universitàries que promoguin els valors de la pau i de la convivència. Neix, ja des dels inicis –això és molt important de subratllar-ho–, com un moviment d'estudiants, laïcal, que vol incidir sobretot en la formació de les elits universitàries europees.

La segona etapa fundacional de "Pax Romana" es produeix als anys quaranta, després de la segona guerra mundial (1945). Els que havien sigut estudiants de "Pax Romana", que aleshores eren professionals o intel·lectuals, i que en molts països van ser els grups de catòlics que es van oposar alhora al comunisme, al nazisme i al feixisme, van decidir que havien d'intentar crear una plataforma, no només per a estudiants, sinó també per a professionals i intel·lectuals. I és quan neix "Pax Romana intel·lectuals". Des d'aleshores ençà, des de l'any 1945, "Pax Romana" té dues branques: la branca estudiantil i la branca de professionals-intel·lectuals. L'any 1945, quan va néixer "Pax Romana intel·lectuals", un català hi va tenir un paper molt important: era en Ramon Sugranyes de Franch [Mesos després de l'entrevista, en Ramon Sugranyes de Franch moria a Barcelona als 99 anys]...

...Ho vaig llegir no fa pas massa setmanes –per casualitat– perquè no sabia ben bé qui era ell, una de les últimes persones que havia estat amb el cardenal Vidal i Barraquer, i vaig trobar un llibre de converses del pare Hilari Riquer amb ell, i va ser quan vaig començar a conèixer "Pax Romana"...

..., certament, un llibre magnífic, *Combat per la justícia*. En aquest llibre explica precisament que, com a catòlic a Catalunya, durant la guerra civil, es va veure obligat a fugir, a exiliar-se i que havia participat en la seva etapa d'estudiant en les

trobades de “Pax Romana”. Ramon Sugranyes de Franch és el fundador de la branca professional i intel·lectual. Els intel·lectuals es converteixen essencialment en un moviment europeu, tot i que a partir dels anys cinquanta comença la seva internacionalització extraeuropea. De fet, aquesta ja s’havia iniciat en els anys vint en el moviment d’estudiants a Amèrica Llatina i als Estats Units.

Després de la II Guerra Mundial “Pax Romana” fa una feina important, a mi sempre m’agrada recordar-ho, perquè és una feina que va ser molt intensa i poc reconeguda: l’acollida d’estudiants catòlics que van haver de fugir d’Hongria, Romania, Polònia, Txecoslovàquia, Iugoslàvia... quan va acabar la segona guerra mundial. Molts d’aquests estudiants, que se’n van anar als Estats Units, . 50 van crear les associacions de professionals catòlics a l’exili. L’edat d’or de “Pax Romana” comença a finals de la dècada dels 50 i s’estén fins als 70. Són els anys que “Pax Romana” és en molts sentits l’associació de referència de l’Església que acull els intel·lectuals catòlics més notables. Són els anys de Mounier i de Maritain, que participen activament en l’interior de l’associació. Són els anys de Schumann, Adenauer, De Gasperi, de Monet, els pares fundadors de la Unió Europea. Tots ells tenen una vinculació amb “Pax Romana”. És emocionant veure documents dels anys cinquanta... jo els he vist i els he tingut a les mans: amb textos de Schumann, De Gasperi i Monet en els butlletins interns de “Pax Romana”. És molt impactant veure com aquells documents defineixen els tres eixos essencials de la Unió Europea: un objectiu, la pau; un principi, la llibertat; i una metodologia, la democràcia i la solidaritat. A més del paper clau en la fundació del que avui anomenem Unió Europea, “Pax Romana” té una incidència molt significativa en el Concili Vaticà II: el Concili Vaticà II va ser un Concili en el qual la majoria dels seus consultors laics eren de “Pax Romana”. I un, entre ells, fou en Ramon Sugranyes de Franch.

“Pax Romana” ha sobreviscut a esdeveniments importants com la Segona Guerra Mundial, pel que fa al món, o al Concili Vaticà II pel que fa a l’Església. ¿Segueixen vigents els seus objectius inicials? Com ha anat canviant?

Hem vist com “Pax Romana”, l’any 1919, neix com a resposta a la primera guerra mundial. Naixia en un marc de postguerra amb l’objectiu d’aconseguir la “pau” entre diferents països, però també en el marc dels temors del liberalisme, en un moment de crisi, d’esclat de les ideologies. L’evolució de “Pax Romana” ha estat molt important. Com comentava abans, “Pax Romana” va tenir una etapa molt significativa entre els anys 50 i 70: construcció d’Europa, Concili Vaticà II i extensió del moviment a Amèrica Llatina, a Àsia i a Àfrica. Certament, “Pax Romana” va rebre en aquells anys el suport directe del papa Pau VI, que havia estat, recordem-ho, el consiliari de “Pax Romana” a Itàlia. Emblema “Pax Romana”

El moviment va anar evolucionant en sintonia amb el seu objectiu bàsic: l’anunci de l’Evangeli en el món professional i cultural. Un anunci que es dona en contextos eclesials i culturals canviants. I, adientment, la manera com “Pax Romana” intentava anunciar l’Evangeli als anys vint a Alemanya i França és molt diferent a la d’ara. A Alemanya o a França eren associacions intel·lectuals bastant tancades en elles mateixes. Avui, “Pax Romana” a França és una associació, el Mouvement de Cadres Chrétiens, que agrupa milers de professionals catòlics en grups de revisió de vida, en petites comunitats de professionals i que té com a missió l’evangelització dels sectors professionals. D’altra banda, “Pax Romana”

s'ha estès en tots els continents. A Àsia tenim una forta presència en països com l'Índia, Corea del Sud i Indonèsia; a l'Àfrica representa una de les xarxes laicals organitzades més importants. A Amèrica Llatina ha tingut una relació molt estreta amb la Teologia de l'Alliberament i, recordem-ho, Gustavo Gutiérrez és el nostre consiliari al Perú.

¿Quin és el paper de "Pax Romana" dins de la societat actual? ¿Com s'estructura i treballa "Pax Romana"? ¿Hi ha diversos grups amb el mateix objectiu i origen?

Com ja he dit abans, des de l'any 1945 "Pax Romana" té dues branques: una d'estudiants i una de professionals-intel·lectuals. La seu internacional dels estudiants és a París i la seu internacional dels professionals està ubicada a Ginebra. Com que nosaltres vàrem ser una de les primeres organitzacions de laics catòlics compromesos en el món internacional, som una de les poques organitzacions catòliques que tenen presència organitzada a les Nacions Unides. Tenim Estatut "A", que és el més important de les ONG internacionals. Això vol dir, per tant, 51 que nosaltres podem participar a l'Assemblea General de les Nacions Unides, a l'Assemblea General de la UNESCO i als organismes dependents de les Nacions Unides.

D'altra banda cada continent té una coordinació continental, amb un president continental, amb un equip continental. A escala nacional cada Federació té la seva organització i totes elles conformen una Assemblea general que cada quatre anys es reuneix per decidir les grans línies d'actuació.

I quin és el seu paper dins de l'Església: acció, testimoni, espiritualitat? És el pont entre el que vostè ha definit com a "catolicisme de la diàspora" i el "catolicisme tea-party"? Què volen dir exactament aquests conceptes?

Nosaltres, com a Moviment d'Església, -i a mi m'agrada subratllar-ho- som una associació de laics. La nostra missió és treballar, actuar, en el món. És a dir, a través de la nostra acció anunciar la "Bona Nova" de l'Evangeli. Aquesta dimensió de moviment d'Església laical en el món la tenim molt arrelada. Per això, si volem actuar en el món i anunciar-hi l'Evangeli, ens calen espais per reflexionar i compartir l'experiència viscuda, espais per pensar i veure si efectivament aquesta acció és testimoni de l'Evangeli; espais per nodrir amb l'oració i la contemplació el nostre compromís en el món. La nostra acció passa per diferents mediacions, mediacions plenes de les giragonses que ens porta la vida; i, molt sovint, en aquestes giragonses el més important és no perdre el nord. Per això cal insistir en diversos aspectes: el primer, una de les nostres característiques més estimades a "Pax Romana", és el fet que el nostre catolicisme està molt identificat amb el "catolicisme conciliar" del Concili Vaticà II. Per això utilitzo l'expressió de catolicisme "montinià". Un catolicisme alhora confessant de la fe i en diàleg amb el món, que no vol imposar, sinó que vol proposar. 52 Aquest catolicisme avui es troba en minoria, perquè en l'esfera pública apareix, i apareix amb molta força, un catolicisme agressiu, que sembla voler restaurar la cristiandat integrista dels vells temps i, que, a més, ha decidit, seguint el model dels evangelistes americans, utilitzar els mitjans de comunicació per agitar les masses.

Aquest catolicisme restauracionista, agitador, és el que jo defineixo com el catolicisme del "tea party". I m'ha semblat que era una bona expressió. Per contra, a l'altre costat, trobem el catolicisme de la diàspora, un catolicisme que volia anar molt més a fons amb el Concili i que va tenir seriosos enfrontaments

amb la jerarquia eclesiàstica. Des de llavors el catolicisme de la “diàspora” s’ha anat desvinculant de la “comunió” eclesial. És un catolicisme potser massa obsessionat amb els “ta-bús” eclesials com el sacerdoci de les dones, el celibat dels capellans, la democratització de l’Església... i que s’està fragmentant.

Entre el “catolicisme del tea-party” i “el catolicisme de la “diàspora”, existeix, a parer meu, un catolicisme “montinià”, que és el que aguanta les parròquies, les Càritas, les escoles..., que és el majoritari, i que manté viva l’Església. Aquest catolicisme majoritari hauria de prendre la paraula, hauria de fer-se més visible.

Quina és la relació de “Pax romana” amb la jerarquia eclesiàstica? Com s’hi vincula? Quines són actualment les relacions? En les converses del pare Hillari amb en Ramon Sugranyes apareixen moments de conflictes per nomenar consiliaris, moments en què se’ls rebutjava fins a una terna sencera.

“Pax Romana” ha sigut sempre un moviment, des dels anys cinquanta, una mica “a la frontera” i, per tant, sempre ha tingut problemes. Quan dic “a la frontera”, vull dir que a l’Amèrica Llatina, per exemple, com ja he dit, la “Teologia de l’Alliberament” va néixer en el si del nostre moviment: en Gustavo Gutiérrez era, i és encara, el Consiliari de “Pax Romana” al Perú. En Bonaventura Pelegrí, que era un dels grans teòlegs de “Pax Romana”, era també un català universal i un dels “pares” de la “Teologia de l’Alliberament”. En altres continents, de manera molt especial a Àsia, la teologia de la inculturalització ha estat liderada també des de l’experiència del moviment. ¿A què ha portat això? Doncs que, efectivament, en alguns moments de la nostra història hem tingut tensions amb la Santa Seu. Tensions derivades, repeteixo, de ser un Moviment que viu molt en “la frontera”. Actualment “Pax Romana” és una Associació privada internacional catòlica. Això vol dir que no és una Associació pública internacional catòlica i que, per tant, no és una veu “oficial” de l’Església. Com a Associació privada estem reconeguts per la Santa Seu, pel Pontifici Consell per als Laics i per la Secretaria d’Estat. Totes les nostres associacions nacionals estan reconegudes pels seus bisbes locals i més enllà de petits problemes en un país concret, els nostres moviments tenen una relació intensa amb les seves respectives esglésies locals. I és que nosaltres som Església “en comunió” amb els nostres bisbes.

¿Com va entrar vostè en contacte amb el moviment de “Pax Romana”? Què el va atreure d’aquest moviment? Per què aquest i no qualsevol altre?

L’any 1975, en el meu primer any d’estudis universitaris, quan vaig entrar a la Universitat, em van proposar a la catequesi: hi ha un moviment d’universitaris catòlics, ¿t’hi vols incorporar? I m’hi vaig incorporar. Aquest moviment era el MUEC [Moviment d’Universitaris i Estudiants Cristians de Catalunya i les Illes] vinculat internacionalment a “Pax Romana”, com un moviment nacional de Catalunya. I jo aquell mateix any vaig anar a la Primera Trobada Ibèrica d’estudiants de “Pax Romana” a Madrid (a Las Rozas): vaig conèixer la “Pax Romana” internacional d’estudiants. L’any 1978 em van elegir Secretari general internacional de “Pax Romana” d’estudiants, i me’n vaig anar a viure a París; i durant cinc anys em vaig dedicar, a temps complet, a coordinar el moviment internacional: vaig viatjar per tot el món, coordinant en més de setanta països els grups d’estudiants catòlics. Després, l’any 1990 em vaig vincular a “Pax Romana professionals”; i l’any 1990 em van nomenar vicepresident internacional i responsable europeu de “Pax Romana professionals” fins fa uns anys. És a dir que la meua relació amb “Pax Romana” és una relació que comença el 1975 i que

continua encara ara. En aquest punt crec necessari recordar que la presència de catalans a “Pax Romana” ha estat molt significativa: hem parlat de Ramon Sugranyes de Franch i Bonaventura Pelegrí. Hauríem d’afegir-hi el Pare Antoni Serramona, que fou consiliari europeu dels estudiants als anys 70, en Fèlix Martí i Ambet, president de “Pax Romana Intel·lectuals” durant la dècada dels 80, el poeta Carles Torner, que fou secretari general dels estudiants durant la dècada dels 90, del magistrat del Tribunal Constitucional Eugeni Gay que fou president de l’associació de juristes catòlics de “Pax Romana” durant la dècada dels 90... en fi, “Pax Romana” ha tingut i té encara ara una presència molt significativa en l’Església i en la societat catalana.

El segle XX ha estat el dels moviments eclesials. ¿Tenen aquests un paper dinamitzador en l’Església, com en anteriors moments històrics van tenir-lo els ordes monàstics o els ordes mendicants? I quin paper hi juga “Pax Romana” en aquesta nova situació?

“Pax Romana” se situa dintre de la tradició de l’“Acció Catòlica” i del catolicisme conciliar; per exemple, el moviment de professionals de “Pax Romana” a Itàlia és un moviment molt important que es diu MEIC Movimento Ecclesiale d’Impegno Culturale, que són els laureats, els professionals de l’Acció Catòlica. En altres països les nostres associacions, sempre amb un perfil inequívocament laïcal, estan més vinculades a l’espiritualitat ignasiana i a la Companyia de Jesús –especialment a l’Àsia-. En d’altres a una pastoral universitària i cultural. Ara sembla ser que l’Església ha volgut donar prioritat a d’altres sensibilitats eclesials i nosaltres hem quedat un xic marginats, però... tornarem!

Vostè s’ha definit com un catòlic “montinià”, cosa que també fa el president Pujol en les seves memòries, on es defineix com un integrant de “l’exèrcit derrotat de Montini”. Què vol dir ser “montinià” en l’Església del segle XXI?

Creo entendre per catòlic montinià una manera de viure el catolicisme en què la fe és vertebradora de la nostra vida, de la nostra identitat, del nostre compromís. Un catolicisme, però, que es viu en diàleg amb la societat. Un catolicisme de proposició i no d’imposició. Un catolicisme que sap que estem en un món plural, un món on hi ha altres relats, altres religions i en el qual és molt important, per no caure “mai més” en la intolerància, la necessitat del diàleg i del respecte pels altres. Un diàleg que no suposa la dissolució de la teva pròpia identitat sinó que implica una actitud d’escolta i de respecte.

Pax Romana” va estar molt vinculada a la figura de Giovanni Montini, Pau VI. Sembla que, a poc a poc, aquesta figura cabdal en l’Església del segle XX es va recuperant; darrerament han aparegut novetats bibliogràfiques al respecte que indiquen un creixent interès per la seva espiritualitat i la seva figura. Què ha representat Pau VI, concretament la seva figura, no només el seu “esperit”, en l’Església del Vaticà II, en el post Vaticà II i en el segle XXI?

Ho han dit molts, però a mi m’agrada recordar-ho: Joan XXIII va tenir la gran “intuïció” de convocar el Concili, però, després, qui el va gestionar va ser Pau VI. I el “gestiona”!, tenint –si em permet l’expressió– amb l’aparell en contra. Això és molt “complicat” de fer, i molt difícil. Certament hi ha en el Concili una primera etapa, que és la de la Gaudium et Spes i la d’algunes encíclics que són emblemàtiques de l’etapa del Concili. Després el Concili entra en una segona etapa, que és ja una certa revisió de la primera, en la qual comença a grinyolar

-diguem-ho així- l'esperit extraordinari d'obertura. Vaig conèixer Pau VI -jo era molt jove- en els seus últims anys: era el Montini que patia, era el Montini que estava angoixat i que havia de gestionar la tensió eclesial que comportava el Concili. I... tinc aquell record! Després n'he anat aprenent més i he vist com veritablement la figura de Pau VI és una figura cabdal. Recordo que l'any 1976 vam anar amb el pare Serramona -aleshores el consiliari del MUEC català- a Roma. Anàvem al Congrés de la Federació Universitària Catòlica Italiana, la FUCI. Recordo que, al meu costat, s'hi va asseure Aldo Moro, perquè era un antic "fucino". Un dels meus veïns em van comentar: aquesta vegada no vindrà el Papa, perquè el Papa és dels nostres. I aquesta expressió de "el Papa és dels nostres", em va quedar profundament gravada. "El Papa és dels nostres"!

Una faceta important de l'acció, o de la presència, del cristià en la vida pública és el món de la política; així ho va indicar ja el Vaticà II. Vostè coneix prou bé aquesta relació des d'una òptica concreta. ¿Com ha de participar un catòlic en la política? ¿Es poden compaginar ambdues facetes? És còmode ser un polític cristià o un cristià polític? Què és més còmode o més incòmode, ¿ser un cristià dedicat a la política o un polític de creença cristiana?

Aquesta és una pregunta que necessitaria tot el número per a respondre-la, ja que és un tema apassionant. Jo he dedicat més de vint anys de la meua vida a la política activa i, a més, en un partit que era el Partit Socialista, que si bé no era un partit de "tradició marxista ortodoxa", sí era de "tradició marxista", almenys a la dècada dels 80. Amb tota franquesa he de dir-te que jo no he tingut mai problemes d'identificació amb el partit, però sí que m'he mirat el projecte socialista amb una certa distància... També a mi, i a uns quants més, ens han vist a una certa distància, cosa que en certa manera és lògica perquè la meua tradició no és la tradició del Partit Socialista. Com a catòlic jo vinc d'una tradició en la qual el fonament de tot es troba en Déu-Pare Creador que es revela en la història a través de Jesús de Natzaret. Tot i que m'agrada diferenciar el relat polític del relat religiós, ja que el relat religiós s'adreça a allò que dóna fonament a la vida i el polític és un relat d'estratègies immanents, d'estratègies que intenten estrictament transformar una societat, no hi ha dubte que la matriu materialista i laïcista dels partits socialistes és una realitat. De tota manera, i malgrat que la meua motivació última de servei públic té un fonament religiós, jo he volgut separar l'experiència religiosa de l'experiència política. Entenc el relat i l'experiència de fe com una experiència radical de sentit, i el relat polític, l'opció socialista, com una opció que, al meu entendre, era la millor de les més imperfectes i immanents alternatives. Aleshores, des d'aquesta perspectiva, honestament jo no he tingut mai seriosos problemes perquè eren dos relats diferents. Dos relats que no he volgut entrecreuar. Jo no he estat mai membre de "Cristians pel Socialisme". No podem sacralitzar els projectes polítics. Tots els projectes i relats polítics són immanents, imperfectes, discutibles i precaris. Cal cercar aquell que hom creu honestament que és el més viable i socialment honest.

¿Què ha de fer un polític quan l'acció del seu grup, o partit, entra obertament en oposició amb les directrius de l'Església?

Jo crec que hi ha temes de consciència que, en el cas del PSC, quan jo era diputat, es van respectar: vaig votar en consciència. Probablement els diputats sempre voten el que indica el "líder", però, almenys en els anys que jo he sigut diputat i en aquells temes que no estaven en el programa o en aquelles qüestions que abraçaven temes de consciència, sempre hi havia llibertat de vot. He de reconèixer

també, i potser és la primera vegada que ho dic públicament, que en els últims anys la política excessivament i inútilment laïcista de José Luis Rodríguez Zapatero m'ha desagradat molt. I, en certa manera, la meva retirada discreta de la política socialista respon a la meva profunda incomoditat amb algunes posicions del partit socialista.

Una particularitat. En aquesta reunió a Poblet de "Pax Romana" el tema ha estat la vinculació entre la pràctica de fe i les realitats nacionals. Viure la fe en contacte amb el context cultural, polític i social no és sempre fàcil i menys encara en el si de nacions sense estat. ¿Què podem aportar els catòlics a aquesta qüestió en uns moments, a Catalunya sobretot, d'incertesa jurídica al respecte? Quin és el paper de "Pax Romana"?

És simptomàtic que "Pax Romana" hagi incorporat, i va ser una de les primeres associacions catòliques a fer-ho, Catalunya i el País Basc com a dues federacions nacionals amb "ple" reconeixement. ¿Què vol dir això? Vol dir que hi ha una "sensibilitat" de reconeixement al fet identitari, nacional i cultural. "Pax Romana", com a moviment d'intel·lectuals i moviment catòlic, preocupat per la cultura, ha reconegut aquestes especificitats. A "Pax Romana" hi ha hagut un reconeixement del fet nacional no estatal. I, a més, hi ha hagut sempre la preocupació per la inculturació del catolicisme a cada país. L'Església té dues dimensions: la local i la universal. Totes dues estan íntimament unides i han de "interpel·lar-se" intensament.

Quina és la relació amb l'episcopat català?

Molt bona! Hem tingut una excel·lent relació. I la relació amb la jerarquia catòlica i romana ha estat relació franca i positiva.

Vostè està molt vinculat a un altre projecte, al web "Catalunya religió". Davant del món d'Internet, ¿què ens cal fer als catòlics per ser-hi presents amb eficàcia, responsabilitat i fidelitat al missatge de l'Església?

Aquest és un dels projectes que em fa més il·lusió. És un projecte que vol donar visibilitat al catolicisme majoritari del nostre país. Un catolicisme que essent majoritari no tenia espais de visibilitat.

Davant d'altres, que sí que en tenien!

Exacte! Sóc el President del Consell Editorial. No m'hi dedico professionalment però sí que m'agrada empènyer perquè sigui un projecte de molts al servei de l'Església.

Una última pregunta. "Pax Romana" s'ha trobat aquests dies a redós de Poblet. Què creu que aporta la vida monàstica a l'Església d'avui, a la societat d'avui?

Com bé sap jo sóc membre de la Germandat de Poblet. I porto més de vint-i-cinc anys venint-hi regularment. Poblet ha estat per a mi un punt de referència espiritual. Jo crec que "els ordes monàstics" teniu una tasca molt important. Teniu un carisma que és el de viure la fe en comunitat, en l'oració i en la contemplació. Jo crec que, en la millor tradició cistercenco-benedictina, hauríeu de ser aquells "nodus" -per dir-ho en llenguatge d'Internet-, de "sentit" i de "transcendència". I aquí teniu una tasca im mense a fer.

Octavi Vilà